

Vaska
Емануилова
Галерия

Vaska
Emanouilova
Gallery

V&V ЕПИКРИЗИ V&V Epicrisis

ИЗЛОЖБА НА ВЕНЦИСЛАВ ЗАНКОВ
В ГАЛЕРИЯ „ВАСКА ЕМАНУИЛОВА“

AN EXHIBITION OF VENTISLAV ZANKOV
AT VASKA EMANOULOVA GALLERY

04.11. – 05.12.2021

Вернисаж: 04.11. / 18 – 20:00 ч. | Vernissage: 04.11. / 6 – 8:00 pm

Искусството – това е най-възвишената задача на човека, защото то е стремежът на мисълта, която търси да познае света и да го направи понятен.

Днес човечеството вярва, че може без изкуство. То не иска повече да разсъждава, да съзерцава, да бленува: то иска да се наслаждава физически.

Огюст Роден

Вероятно всеки художник, който се опитва да се доближи до истината и автентичното създаване на изкуство е разочарован от времето, в което живее, от ежедневието и злободневността му, от неговата бърливост и дребни интереси. В малкото пространство на галерия „Васка Емануилова“ се срещат двама автори, които още от първи поглед изобщо не си приличат, освен може би в стремежа да бъдат верни на себе си независимо от политиките на деня. Поставени едно до друго техните произведения създават контрасти и разриви. Те са както исторически, така и чисто емоционални, разриви в начина на възприемане и осмисляне на света, а също така и в разсъжденията за задачите на изкуството, за ролята на художника въобще. До хармоничните, съзерцателни скулптури на Васка Емануилова застават „гражданите на Кале“ със своите оголени сухожилия или безликите тела, стопяващи се в линии, както и „героите“ – самотни мъжки фигури със зейнали отвори вместо лица.

Общата им среда остава единствено противоречието.

Противоречието на материала – вместо естествената плътност на теракотата, изкуствената лекота на полиуретана.

Противоречието на израза – вместо хармоничната представа за човешко тяло, екстатичните, ексесивни свивания и раздувания на плътта; тялото като машина, пряко свързана с обществото и капитала.

Противоречието на формата – вместо стремеж към изпълване или достигане до идеала, пропадане на „героичното“; отварящата се уста като инструмент на неутолимото желание и глад за стойност, не за смисъл.

Противоречието на времето – вместо художникът като създател на свят, художникът като нерв, който произвежда мощни вибрации в пространството.

Вместо подчертано женския свят на Васка Емануилова, изпълнен с тиха еротика, категоричността на един мъжки свят на желание, агресия и сила. Вместо изграждане – пропадане и писък.

Венцислав Занков е автор, който винаги е заемал позиция с работите си, независимо от приетото за „добър вкус“, за актуална посока, за политически коректно. В някои от произведенията му смелостта на отхвърлянето граници с арогантност и наглост, но тя непременно и винаги е искрена, без грим и без опит да се хареса на публиката. В настоящата изложба са показани произведения, създадени между 2008 и 2016 г., които са представяни в различни самостоятелни изложби. Всяка една от тях представлява критика на обществото и съвременната ситуация след разпада на ценостите, отвъд всеки опит за идеал и присъствие на отвъдност, напук на усещането за пропадане и „провал“, в едно празно пространство на отломки от някога живели титани, на разкъсан смисъл и оголване на живеенето.

През годините галерия „Васка Емануилова“ съчетава интерес към историческото изкуство и съвременността. Една от програмите на галерията се занимава със скулптурата и нейното настоящо развитие. Изложбата на Венцислав Занков надхвърля тази музейна задача и поема риска да „актуализира“ работите на известната българска художничка, да ги разбере не като исторически, а като екзистенциален факт – свидетелство за човека и живота.

Владия Михайлова

Art is the most sublime mission of man, since it is the expression of thought seeking to understand the world and to make it understood.

But today, mankind believes itself able to do without Art. It does not wish to meditate, to contemplate, to dream; it wishes to enjoy physically.*

Auguste Rodin

Perhaps every artist who tries to come close to the truth and the authentic creation of art is disappointed by the time in which they live, the daily life and its topicality, its loquacity and petty interests. Two artists meet in the small space of Vaska Emanouilova gallery, who at first glance do not look alike at all, except, perhaps, in their strive to be true to themselves regardless of the policies of the day. Placed side by side, their works create contrasts and rifts. They are both historical and purely emotional, rifts in the way the world is perceived and rationalised, as well as in the reflections on art's objectives, on the role of the artist in general. Next to the harmonious, contemplative sculptures of Vaska Emanouilova stand *“the burghers of Calais”* with their bare tendons or the faceless bodies melting in lines, as well as *“the heroes”* - lonely male figures with gaping holes instead of faces.

Their common ground remains only the contradiction.

The contradiction of the material – instead of the natural density of the terracotta, the artificial lightness of polyurethane.

The contradiction of the expression – instead of the harmonious notion of the human body, the ecstatic, excessive contractions and bloats of the flesh; the body as a machine directly related to society and capital.

The contradiction of form – instead of striving to achieve or reach the ideal, the failure of the “heroic”; the gaping mouth as a tool of the insatiable desire and hunger for value, not for meaning.

The contradiction of time – instead of the artist as a creator of a world, the artist as a nerve that produces powerful vibrations in space.

Instead of the pronouncedly feminine world of Vaska Emanouilova, filled with quiet eroticism, the firmness of a male world of desire, aggression, and strength. Instead of building – falling down and screaming.

Ventsislav Zankov is an artist who has always taken a position with his works, regardless of what is accepted as “good taste”, a current direction, and politically correct. In some of his works, the courage of rejection borders on arrogance and brazenness, but it is unfailingly and always sincere, without makeup and without an attempt to appeal to the audience. This exhibition displays works created between 2008 and 2016, which have been presented in various solo exhibitions. Each of them represents a criticism of society and the contemporary situation, after the disintegration of the values, beyond any attempt at ideal and presence of the afterlife, in defiance of the feeling of falling down and “failure”, in an empty space of debris from titans that once lived, of torn meaning and stripping of the act of living.

Over the years, Vaska Emanouilova Gallery has combined interest in the historical and the contemporary art. One of the gallery's programmes deals with sculpture and its current development. Ventsislav Zankov's exhibition goes beyond this museum task and takes the risk of “updating” the works of the famous Bulgarian female artist, to understand them not as historical, but as an existential fact – a testimony of the human and life.

Vladiya Mihaylova

Две изключително красиви жени, 2008, смесена техника върху плат, 285x210 см
От изложбата „Нова призрачна живопис (всички вече сме призраци)“, 2011
Колекция на Софийска градска художествена галерия

Two Extremely Beautiful Women, 2008, mixed media on fabric, 285x210 cm
From the exhibition *New Ghostly Paintings /We Are All Now Shadows/*, 2011
Sofia City Art Gallery Collection

На корицата:
„... накрая“, 2011, бронз, 42x40x33 см
От изложбата „Последният будоар (скулптура, кръв и видео)“, 2011

On the cover page:
“... finally”, 2011, bronze, 42x40x33 cm
From the exhibition *The Last Boudoir (Sculpture, Blood and Video)*, 2011

Венцислав Занков

Венцислав Занков работи в областта на живописа, скулптурата, видеото, инсталацията, пърформанса, новите медии. Един от най-активните български автори в това поле след 1989 г. Завършва скулптура в НХА, София (1988). В периода 1997–2008 г. е хоноруван, а от 2009 г. – редовен преподавател в департамент „Изящни изкуства“ към НБУ. Хоноруван преподавател по скулптура в НХА (2010). Доктор по изкуствознание и изобразително изкуство (2013). Консултант в учебна програма по психодрама, социометрия и групова терапия, фондация „Психотерапия 2000“. Дипломиран магистър по филмово и телевизионно изкуство, НБУ (2016). От 2017 г. – доцент в департамент „Визуални изкуства“ на НБУ.

Сред последните му самостоятелни изяви са: „Пред мен“, галерия „Райко Алексиев“, СБХ, 2020; „Последните граждани на Кале“, ONE Gallery – Artium /Артиум/ на Сердика офиси – бул. „Ситняково“ 48, и Нов български университет, с подкрепата на Централен фонд за стратегическо развитие към Настоятелството на НБУ, 2016; „О, щастливи дни“, галерия „Райко Алексиев“, СБХ, София, 2014; „Последният будоар“ (скулптура, кръв, видео), галерия „Райко Алексиев“, СБХ, София, 2011; „Нова призрачна живопис / всички вече сме призраци“, галерия „Ракурси“, София, 2011; „Post-романтизъм. Reloaded“, БКИ – Берлин, 2011; „Възможно-Невъзможно“, идейни проекти за естетизация на градската среда с подкрепата на столична програма „Култура“, 2011; и др.

Венцислав Занков стои зад множество инициативи и кураторски проекти, сред които дискуссионен клуб „На тясно“ в Хамбара (2004–2008), вестник „39 грама“ (2005–2008), Фондация за съвременно изкуство „Венцислав Занков“ (основана 2009), Железен орден за съвременно изкуство „Венцислав Занков“ (учреден 2010), „Всичко за мъжа“ (2004–2008), „White, male, straight“ (2002), [Zet_maG] e-зине за изкуство и култура (основан 1999), [Elektrik_BG] мейлинг лист за изкуство, култура и комуникации (от 1999) и др.

Ventsislav Zankov

Ventsislav Zankov works in the sphere of painting, sculpture, video, installation, performance, and new media. He has been one of the most active Bulgarian artists in this field since 1989. Zankov graduated in Sculpture from the National Academy of Art in 1988. In the period 1997–2008, Ventsislav Zankov was a part-time lecturer, and since 2009 he has been a full-time lecturer in the Department of Fine Arts at the NBU. He was a part-time lecturer in Sculpture at the NAA (2010). Zankov was awarded a doctoral degree in Art Studies and Fine Arts in 2013. He was a consultant in the training programme in psychodrama, sociometry and group therapy of the Psychotherapy 2000 Foundation. In 2016, Ventsislav Zankov was awarded a Master's degree in Film and Television Arts at the NBU. Since 2017, he has worked as an associate professor in the Department of Visual Arts of the NBU.

His latest solo shows include the following: *In front of Me*, Rayko Alexiev Gallery, UBA, 2020, *The Last Burghers of Calais*, ONE Gallery – Artium – Serdika offices, 48 Sitnyakovo Blvd and New Bulgarian University, with the financial support of the Central Fund for Strategic Development of the Board of Trustees of the NBU, 2016; *Oh, Happy Days*, Rayko Alexiev Gallery, UBA, Sofia, 2014; *The Last Boudoir (Sculpture, Blood, and Video)*, Rayko Alexiev Gallery, UBA, Sofia, 2011; *New Ghostly Paintings (We Are All Now Shadows)*, Rakursi Art Gallery, Sofia, 2011; *Post-Romanticism. Reloaded*, BKI – Berlin, 2011; *Possible-Impossible*, conceptual projects for the aesthetisation of the urban environment with the financial support of the Culture programme of Sofia, 2011, etc.

Ventsislav Zankov has launched series of artistic initiatives and curator projects, among them: *Close-up Discussion Club* (2004–2008); *39 grams* Newspaper (2005–2008); Ventsislav Zankov *Contemporary Art Foundation* (set up in 2009); Iron Medal for Contemporary Art “*Ventsislav Zankov*” (established in 2010); *All About Him* project (2004–2008) supported by Goethe Institut-Bulgaria; *White, Male, Straight* project (2002) supported by ProHelvetia; [Zet_maG] e-zine for art and culture in Bulgaria (established 1999), [Elektrik_bg] mailing list for art, culture, and communication in Bulgaria (from 1999), etc.